

selv maa undvære. Der turde dog ikke desto mindre være Grund til at søge, saavidt muligt, at modvirke dette usædelige Forhold for at hindre den deraf udgaaende Forargelse; men det har sine praktiske Vanskeligheder, fordi det ikke altid vil kunne konstateres, at Bederlag eller Underholdsydelse er det virkelige Grundlag for den paagældende Forbindelse. Den hæsligste Fremtoning af denne Art af Usædelighed er imidlertid upaatvibeligt den, hvor det er en gift Mand, der ved Siden af sin lovlige Ægtefælle holder et Fruentimmer til sin Sandseligheds Tilfredsstillelse, og dette Forhold vil kunne rammes, naar man opgiver den Betingelse, som Straffelovens § 159 har knyttet til Strafbarheden af Hoer, at den fornærmede Ægtefælle forlanger Straffen anvendt, at Hoer altsaa erklæres for ubetinget strafbart. Den nævnte Betingelse har bevirket, at Ægtefælsbrud nu udøves uden Sky og aldrig straffes, hvad baade er forargeligt og skadeligt for Folkelivets Sundhed, og det Diemed, man tilsigtede med Betingelsen — der, som bekendt, ikke fandtes i vor ældre Strafferet — nemlig at der ikke ved Indgriben fra det Offentliges Side i Ægtefællernes Forhold skulde gjøres Skade og tilføies den Uskyldige en usfortjent Krænkelser, vil vel kunne opnaas, naar det tilføies, at offentlig Baatale kan undlades, naar den krænkede Ægtefælle kræver det.

I Forbindelse med denne Ændring i Straffelovens Bestemmelse om Hoer bør da formentlig ogsaa tilføies en Forskrift om Straf ogsaa for den Ugifte, der har Samleie med en gift Person og saaledes i Virkeligheden er meddelagtig i, medvirkende til dennes Hoersbrøde. Efter vor Straffelov er den Ugiftes Gjærning ikke strafbar; anderledes f. Ex. efter norsk Ret (Kriminalloven af 20de August 1842 Kap. 18 § 7: Den, som gjør sig skyldig i Hoer, straffes, naar det sker med ugift Person, med Fængsel eller Bøder. Den Ugifte straffes med Bøder) og ligesaa efter tydsk Ret. (det tydske Riges Straffelov § 172), der dog kun straffer Hoer, naar det har

ført til Ægtefæltets Opløsning, men da baade den Gifte og dennes Medskyldige.

I Overensstemmelse hermed foreslaas optaget i Lovforslaget som en ny § 2 en saalydende Bestemmelse:

Umindelig borgerlig Straffelovs § 159 affattes saaledes: Den, som gjør sig skyldig i Hoer, straffes med Fængsel eller i Tilfælde af, at det ægtefæltelige Samliv er hævet, og iøvrigt under mildnende Omstændigheder med Bøder. Offentlig Baatale kan undlades, naar den krænkede Ægtefælle kræver det. Den Ugifte, med hvem en gift Person øver Hoer, straffes med Bøder eller Fængsel.

Lovforslagets § 2 bliver da § 3, ligesom ogsaa de efterfølgende Paragrafter blive at ændre herefter.

Som ovenfor antydet vil det være nødvendigt, ved Siden af Forskriften om Straf for Prostitution, til Bekjæmpelse af denne Last at have Lovbestemmelser sigtende til at trænge Prostitutionen tilbage fra at vise sig offentlig og navnlig saaledes, at de løsagtige Personer hindres i paa offentlige Steder at arbejde for deres usædelige Foretagender, hvorved tillige kommer i Betragtning det andet af de ovenfor nævnte Spørgsmaal, der frembyde sig ved Afstæffelsen af den offentlige Prostitution, nemlig om det ikke som Følge heraf bliver nødvendigt, at der gives særlige Bestemmelser til Værn af den offentlige Velanstændighed mod løsagtige Fruentimmers Uvæsen paa Gader og offentlige Steder. I Motiverne til Loven af 1874 angives netop Sikkringen af den offentlige Velanstændighed som et af Diemedene med den da foreslaaede og ved Regulativet af 9de Marts 1877 gennemførte Ordning, og dette Diemed bør ganske vist ogsaa nu søges fyldestgjort.

Vel ere de Bestemmelser, som indeholdes i Politivedtægterne for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne om Forbud mod paa offentlige Steder at vise nogen uanstændig Opførsel især ved uanstændige Ord og Lader o. s. v. saa omfattende, at meget af den Usømmelighed, som udgaar fra Prostitutionen, derved vil kunne rammes, naar intet Regulativ for